ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 26ης Ιανουαρίου 2010 *

Στην υπόθεση C-362/08 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 7 Αυγούστου 2008,

Internationaler Hilfsfonds eV, με έδρα το Rosbach (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Kaltenecker και R. Karpenstein, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τις P. Costa de Oliveira και S. Fries, καθώς και από τον T. Scharf, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, R. Silva de Lapuerta και C. Toader, προέδρους τμήματος, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Schiemann (εισηγητή), M. Ilešič, J. Malenovský, U. Lõhmus και J.-J. Kasel, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Ιουνίου 2009,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αναίρεσή της, η Internationaler Hilfsfonds eV (στο εξής: IH) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Ιουνίου 2008, T-141/05, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 14ης Φεβρουαρίου 2005, με την οποία δεν επετράπη η πρόσβαση σε έγγραφα που βρίσκονταν στην κατοχή της τελευταίας (στο εξής: επίδικη πράξη).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), αποσκοπεί στον καθορισμό των αρχών, των όρων και των περιορισμών ως προς την πρόσβαση στα έγγραφα των οργάνων αυτών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 225 ΕΚ.

3 Το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, υπό τον τίτλο «Δικαιούχοι και πεδίο εφαρμογής», επιφυλάσσει, στην παράγραφο 1 αυτού, σε κάθε πολίτη της Ένωσης και σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε κράτος μέλος δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα των θεσμικών οργάνων «υπό την επιφύλαξη των αρχών, όρων και περιορισμών που καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό».

4 Το άρθρο 4 του ιδίου κανονισμού, υπό τον τίτλο «Εξαιρέσεις», ορίζει στην παράγραφο 3 αυτού τα εξής:

«Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψεως αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

Ένα θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση σε έγγραφα που περιέχουν απόψεις για εσωτερική χρήση, ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός του σχετικού θεσμικού οργάνου, ακόμη και αφού έχει ληφθεί η απόφαση, εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψεως αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.»

5 Το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει τα εξής:

«Οι εξαιρέσεις που περιέχονται στις παραγράφους 1 έως 3 εφαρμόζονται μόνον ενόσω η προστασία δικαιολογείται ως εκ του περιεχομένου του εγγράφου. Οι εξαιρέσεις μπορούν να εφαρμοστούν για μέγιστη περίοδο 30 ετών. […]»

6 Το άρθρο 6 του ιδίου κανονισμού, υπό τον τίτλο «Αιτήσεις», ορίζει στην παράγραφο 1 αυτού τα εξής:

«Η αίτηση προσβάσεως σε ένα έγγραφο διατυπώνεται με οιαδήποτε γραπτή μορφή, συμπεριλαμβανομένης της ηλεκτρονικής, σε μία από τις γλώσσες που μνημονεύονται στο άρθρο [314 ΕΚ] και με επαρκή ακρίβεια ούτως ώστε το θεσμικό όργανο να μπορέσει να προσδιορίσει το έγγραφο. Ο αιτών δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει την αίτηση.»

7 Ως προς την επεξεργασία των αρχικών αιτήσεων, το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Οι αιτήσεις για πρόσβαση σε έγγραφο υφίστανται ταχεία επεξεργασία. Στον αιτούντα αποστέλλεται απόδειξη παραλαβής. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της αιτήσεως, το θεσμικό όργανο είτε καθιστά διαθέσιμο το ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση σύμφωνα με το άρθρο 10 εντός της περιόδου αυτής, είτε, με γραπτή απάντηση, καθορίζει τους λόγους της ολικής ή μερικής αρνήσεως και

πληροφορεί τον αιτούντα ότι δικαιούται να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση σύμφωνα με την παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου.

2. Στην περίπτωση ολικής ή μερικής αρνήσεως, ο αιτών μπορεί, εντός 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της απαντήσεως του θεσμικού οργάνου, να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από το θεσμικό όργανο να αναθεωρήσει τη θέση του.»

8 Ως προς την επεξεργασία των επιβεβαιωτικών αιτήσεων, το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει τα εξής:

«1. Η επιβεβαιωτική αίτηση υφίσταται ταχεία επεξεργασία. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της εν λόγω αιτήσεως, το όργανο είτε δέχεται την πρόσβαση του αιτούντος στο ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση εντός της εν λόγω περιόδου, σύμφωνα με το άρθρο 10, είτε εκθέτει τους λόγους της ολικής ή μερικής αρνήσεως, με γραπτή απάντηση. Αν το θεσμικό όργανο αρνηθεί την πρόσβαση εν όλω ή εν μέρει, ενημερώνει τον αιτούντα για τα ένδικα μέσα που διαθέτει, δηλαδή τη δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή την καταγγελία στον ευρωπαίο διαμεσολαβητή, υπό τους όρους που προβλέπονται αντίστοιχα στα άρθρα [230 ΕΚ] και [195 ΕΚ].

[…]

3. Η απουσία απαντήσεως εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα να ασκήσει δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή να καταγγείλει το ζήτημα στον ευρωπαίο διαμεσολαβητή, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ.»

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Η ΙΗ είναι μία μη κυβερνητική οργάνωση, γερμανικού δικαίου, η οποία δραστηριοποιείται στον τομέα της ανθρωπιστικής βοήθειας. Στις 28 Απριλίου 1998, συνήψε με την Επιτροπή σύμβαση με τίτλο «LIEN 97-2011» (στο εξής: σύμβαση) και αντικείμενο τη συγχρηματοδότηση ενός προγράμματος ιατρικής βοήθειας διοργανούμενου στο Καζακστάν.

10 Την 1η Οκτωβρίου 1999, η Επιτροπή κατήγγειλε μονομερώς την εν λόγω σύμβαση και, στις 6 Αυγούστου 2001, ενημέρωσε την ΙΗ σχετικά με την ληφθείσα κατόπιν της καταγγελίας αυτής απόφασή της να αναζητήσει ορισμένα ποσά που είχε καταβάλει στην ΙΗ στο πλαίσιο εκτελέσεως της συμβάσεως αυτής.

11 Στις 9 Μαρτίου 2002, η ΙΗ υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα σχετιζόμενα με τη σύμβαση.

12 Με το από 8 Ιουλίου 2002 έγγραφο, η Επιτροπή απέστειλε στην ΙΗ κατάλογο με έγγραφα περιλαμβανόμενα σε τέσσερις φακέλους (στο εξής: το από 8 Ιουλίου 2002 έγγραφο). Με το έγγραφο αυτό, επικαλούμενη το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, απέρριψε την αίτηση της ΙΗ ως προς ορισμένα έγγραφα περιλαμβανόμενα στους τρεις πρώτους φακέλους και ως προς το σύνολο των περιλαμβανομένων στον τέταρτο φάκελο εγγράφων.

13 Με το από 11 Ιουλίου 2002 έγγραφο, το οποίο απηύθυνε στον Πρόεδρο της Επιτροπής, η ΙΗ ζήτησε πλήρη πρόσβαση στα σχετιζόμενα με τη σύμβαση έγγραφα.

14 Με το από 26 Ιουλίου 2002 έγγραφο, το οποίο έφερε την υπογραφή του προϊσταμένου της διευθύνσεως «Ευρώπη, Καύκασος και Κεντρική Ασία» του Γραφείου συνεργασίας EuropeAid (στο εξής: το από 26 Ιουλίου 2002 έγγραφο), η Επιτροπή απάντησε στην εν λόγω αίτηση ως εξής:

«Ως προς το από 11 Ιουλίου 2002 έγγραφό σας προς τον Πρόεδρο Prodi, στο οποίο μας ζητήθηκε να απαντήσουμε.

[…]

Στο τελευταίο έγγραφο το οποίο λάβατε από την Επιτροπή, με ημερομηνία 8 Ιουλίου 2002, σε απάντηση της αιτήσεώς σας να λάβετε γνώση του περιεχομένου των φακέλων που σχετίζονται με τη σύμβαση […], τέθηκε στη διάθεσή σας κατάλογος του εν λόγω περιεχομένου. Βάσει του καταλόγου αυτού, κληθήκατε να ενημερώσετε τις υπηρεσίες της Επιτροπής σχετικά με τα έγγραφα των οποίων επιθυμείτε αντίγραφα.

Κατόπιν σχετικής αιτήσεως, θα μπορείτε να έχετε άμεση πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία δεν υπάγονται σε περιορισμούς. Η πρόσβαση σε έγγραφα υπαγόμενα σε περιορισμούς, όπως προβλέπεται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, κρίνεται κατά περίπτωση.

Σας βεβαιώνουμε εκ νέου ότι την αίτησή σας εξετάζουν με προσοχή και κατά προτεραιότητα οι υπηρεσίες της Επιτροπής.»

15 Στις 26 Αυγούστου 2002, η ΙΗ έλαβε γνώση των εγγράφων στα οποία η Επιτροπή δέχθηκε να της επιτρέψει την πρόσβαση.

16 Ακολούθως, η Επιτροπή και η ΙΗ επιχείρησαν να επιλύσουν με φιλικό διακανονισμό το ζήτημα της καταβολής του ποσού που ζητεί η Επιτροπή δυνάμει της συμβάσεως. Παρά ταύτα, στις αρχές του μηνός Οκτωβρίου του έτους 2003, η Επιτροπή και η ΙΗ διαπίστωσαν ότι δεν ήταν σε θέση να καταλήξουν σε φιλικό διακανονισμό.

17 Στις 6 Οκτωβρίου 2003, η ΙΗ υπέβαλε στον Ευρωπαίο διαμεσολαβητή καταγγελία σχετικά με την άρνηση της Επιτροπής να της επιτρέψει πλήρη πρόσβαση στα σχετιζόμενα με τη σύμβαση έγγραφα. Η καταγγελία αυτή καταχωρίσθηκε με αριθμό πρωτοκόλλου 1874/2003/GG (στο εξής: καταγγελία της ΙΗ).

18 Στις 15 Ιουλίου 2004, ο Ευρωπαίος διαμεσολαβητής απηύθυνε στην Επιτροπή σχέδιο συστάσεως όπου διαπίστωνε ότι η τελευταία δεν είχε εξετάσει δεόντως την υποβληθείσα από την ΙΗ αίτηση πλήρους προσβάσεως στα σχετιζόμενα με τη σύμβαση έγγραφα και καλούσε το όργανο αυτό να επανεξετάσει την εν λόγω αίτηση. Επίσης, συνέστησε στην Επιτροπή να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά, τουλάχιστον καθόσον δεν αποδείκνυε ότι η άρνηση προσβάσεως σε αυτά εμπίπτει σε μία εκ των εξαιρέσεων του κανονισμού 1049/2001.

19 Στις 12 και 21 Οκτωβρίου 2004, η Επιτροπή απηύθυνε στον Ευρωπαίο διαμεσολαβητή αιτιολογημένη γνώμη, συνταγμένη στην αγγλική γλώσσα, συνοδευομένη από απόδοση αυτής στη γερμανική γλώσσα (στο εξής: αιτιολογημένη γνώμη). Στη γνώμη αυτή, επισήμανε ειδικότερα τα εξής:

«Η Επιτροπή αποδέχεται το σχέδιο συστάσεως του Ευρωπαίου διαμεσολαβητή και εξέτασε την αίτηση της [ΙΗ] περί προσβάσεως στον φάκελο [που σχετίζεται με τη σύμβαση]. Επανεξέτασε το ζήτημα αν τα έγγραφα που περιλαμβάνονται στους φακέλους υπ' αριθ. 1, 2 και 3 στα οποία δεν επετράπη η πρόσβαση, όπως επίσης και το σύνολο των εγγράφων του φακέλου υπ' αριθ. 4, μπορούν να δημοσιευθούν εν όλω ή εν μέρει σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού […] 1049/2001.»

20 Κατόπιν της επανεξετάσεως αυτής, η Επιτροπή δέχθηκε να δημοσιοποιήσει πέντε από τα έγγραφα στα οποία δεν είχε προηγουμένως επιτρέψει την πρόσβαση στην ΙΗ και επισύναψε αντίγραφα αυτών στην αιτιολογημένη γνώμη.

21 Ως προς τα λοιπά έγγραφα στα οποία αναφερόταν η αίτηση προσβάσεως, ενέμεινε στην άρνησή της προς την ΙΗ για πρόσβαση σε αυτά.

22 Ο διαμεσολαβητής διαβίβασε στην ΙΗ αντίγραφα της αιτιολογημένης γνώμης στην αγγλική και γερμανική γλώσσα, στις 18 και 25 Οκτωβρίου 2004, αντιστοίχως, καλώντας την να υποβάλει σχετικώς παρατηρήσεις, τις οποίες τελικά υπέβαλε στις 22 Οκτωβρίου 2004.

23 Στις 14 Δεκεμβρίου 2004, ο διαμεσολαβητής εξέδωσε οριστική απόφαση σχετικά με την υποβληθείσα από την ΙΗ καταγγελία. Εν κατακλείδι, ο διαμεσολαβητής, στο σημείο 3.1 της αποφάσεώς του, σχολίασε τη διοικητική πρακτική της Επιτροπής επί της προκειμένης υποθέσεως. Διαπίστωσε, συναφώς, ότι το γεγονός ότι αυτή δεν προέβαλε λόγους ικανούς να δικαιολογήσουν την άρνησή της να επιτρέψει στην ΙΗ την πρόσβαση σε διάφορα έγγραφα σχετιζόμενα με τη σύμβαση συνιστά περίπτωση κακής διοικήσεως. Πάντως, εκτιμώντας ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν μπορούσε να λάβει μέτρα προς στήριξη της θέσεώς του και της θέσεως της ΙΗ στην ενώπιόν του υπόθεση, ο διαμεσολαβητής δεν έκρινε σκόπιμο να υποβάλει ειδική έκθεση στο Κοινοβούλιο και, στο σημείο 3.5 της αποφάσεώς του, αποφάσισε να περατώσει τη σχετική με την εν λόγω καταγγελία διαδικασία.

24 Στις 22 Δεκεμβρίου 2004, στηριζόμενη στα συμπεράσματα της εν λόγω οριστικής αποφάσεως, η ΙΗ απηύθυνε στον Πρόεδρο της Επιτροπής αίτηση για πλήρη πρόσβαση στα σχετιζόμενα με τη σύμβαση έγγραφα εκθέτοντας τα εξής:

«[…] έχουμε την τιμή να σας υποβάλουμε με την παρούσα επίσημη αίτηση [προκειμένου] να επιτραπεί στην [ΙΗ] πρόσβαση άνευ περιορισμών στους φακέλους της Επιτροπής σχετικά με τη [σύμβαση], συμπεριλαμβανομένων όλων των εγγράφων

στα οποία δεν επετράπη έως σήμερα η πρόσβαση από τις υπηρεσίες σας. Παρακαλούμε να δώσετε τις αναγκαίες οδηγίες ώστε να ορισθεί […] η ημερομηνία κατά την οποία θα γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση […].

Προς στήριξη της παρούσας αιτήσεως, [αναφερόμαστε] στην απόφαση του διαμεσολαβητή […] της 14ης Δεκεμβρίου 2004 […].

Ευελπιστούμε ότι δεν θα απαιτηθεί να προσφύγουμε δικαστικώς και ότι θα δώσετε στις υπηρεσίες σας οδηγίες [ώστε] να διασφαλισθεί η πρόσβαση στο σύνολο του επίμαχου φακέλου. […]

Σημειώνουμε την 21η Ιανουαρίου 2005 ως ημερομηνία κατά την οποία ευελπιστούμε να λάβουμε απάντηση εκ μέρους σας.

[…]»

25 Στις 21 Ιανουαρίου 2005, σε απάντηση της αιτήσεως αυτής, η Επιτροπή απηύθυνε στην ΙΗ έγγραφο αναφέροντας τα εξής:

«Ευχαριστούμε για το από 22 Δεκεμβρίου 2004 έγγραφό σας […], με το οποίο ζητείτε πρόσβαση σε έγγραφα [σχετιζόμενα με τη σύμβαση], σύμφωνα με τον κανονισμό 1049/2001 […].

Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έχει ακόμη λάβει οριστική θέση [ως προς] την απόφαση του διαμεσολαβητή της 14ης Δεκεμβρίου 2004, παρακαλούμε σημειώστε ότι το αίτημά σας θα εξετασθεί το συντομότερο δυνατόν.

Ευχαριστούμε εκ των προτέρων για την κατανόησή σας και παρακαλούμε δεχθείτε […] τους χαιρετισμούς μας.»

26 Με την επίδικη πράξη, η οποία φέρει την υπογραφή του προϊσταμένου της διευθύνσεως «Υποστήριξη επιχειρήσεων» του Γραφείου συνεργασίας EuropeAid, η Επιτροπή, στις 14 Φεβρουαρίου 2005, απάντησε στην αίτηση που υπέβαλε η ΙΗ στις 22 Δεκεμβρίου 2004 ως εξής:

«Ευχαριστούμε για το από 22 Δεκεμβρίου 2004 έγγραφό σας […], με το οποίο ζητείτε πρόσβαση σε έγγραφα [σχετιζόμενα με τη σύμβαση], σύμφωνα με τον κανονισμό 1049/2001 […].

Στις 21 Ιανουαρίου 2005, σας ενημερώσαμε σχετικά με το ότι η Επιτροπή επρόκειτο να λάβει οριστική θέση [ως προς] την απόφαση του διαμεσολαβητή της 14ης Δεκεμβρίου 2004 προ της απαντήσεως στην αίτησή σας.

Δεδομένου ότι η Επιτροπή έλαβε θέση [ως προς] την απόφαση αυτή, κατά την οποία το εν λόγω όργανο δεν αποδέχεται την ερμηνεία στην οποία προέβη ο διαμεσολαβητής αναφορικά με [το άρθρο 4, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 3, δεύτερο εδάφιο,] του προαναφερθέντος κανονισμού και αναφορικά με τον κανονισμό [(ΕΚ)] 45/2001 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000,] σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας [και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1)], αποφάσισε να μην επιτρέψει την πρόσβαση σε έγγραφα τα οποία –κατά την Επιτροπή– εμπίπτουν στο καθεστώς των εξαιρέσεων που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός, όπως αναφέρονται στην από 12 Οκτωβρίου 2004 ανακοίνωση της Επιτροπής προς τον διαμεσολαβητή.

Ως εκ τούτου, μετά λύπης μας σας ενημερώνουμε [ότι], με εξαίρεση τα έγγραφα τα οποία τέθηκαν στη διάθεση των πελατών σας όταν επετράπη η πρόσβαση στο [σχετιζόμενο με τη σύμβαση] φάκελο στις 26 [Αυγούστου] 2002 και τα [πέντε] έγγραφα τα οποία η Επιτροπή προσήρτησε στην εν λόγω ανακοίνωση προς τον διαμεσολαβητή –το περιεχόμενο της οποίας διαβιβάσθηκε [...]–, η Επιτροπή δεν προτίθεται να θέσει στη διάθεσή σας λοιπά έγγραφα [...]».

Η διαφορά ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

27 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Απριλίου 2005, η ΙΗ άσκησε την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως της επίδικης πράξεως.

28 Με χωριστό δικόγραφο, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Στις 26 Ιουνίου 2005, η ΙΗ κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της εν λόγω ενστάσεως.

29 Προς στήριξη της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου, η Επιτροπή ισχυρίσθηκε ειδικότερα ότι η επίδικη πράξη αρκείται στην επιβεβαίωση της αποφάσεως που λήφθηκε κατά το μήνα Ιούλιο του έτους 2002, η οποία περιλήφθηκε στα από 8 και 26 Ιουλίου έγγραφά της, απόφαση η οποία δεν προσεβλήθη από την ΙΗ εντός των προβλεπομένων προθεσμιών. Συνεπώς, η εν λόγω πράξη δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ.

30 Πρώτον, το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 72 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χαρακτήρισε το από 8 Ιουλίου 2002 έγγραφο ως απάντηση σε αρχική αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα σχετιζόμενα με τη σύμβαση, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001.

31 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 76 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χαρακτήρισε το από 26 Ιουλίου 2002 έγγραφο ως απάντηση σε επιβεβαιωτική αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού, απευθυνθείσα από την ΙΗ στην Επιτροπή στις 11 Ιουλίου 2002.

32 Τρίτον, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωσε ότι, δεδομένου ότι δεν προσβλήθηκε εμπροθέσμως, η απόφαση που περιλήφθηκε στο από 26 Ιουλίου 2002 έγγραφο είχε καταστεί ήδη απρόσβλητη κατά την ημερομηνία υποβολής της προσφυγής της ΙΗ.

33 Έχοντας υπόψη τη νομολογία κατά την οποία είναι απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως υποβληθείσα κατά αποφάσεως απλώς επιβεβαιωτικής προηγουμένης αποφάσεως μη προσβληθείσας εμπροθέσμως, το Πρωτοδικείο εξέτασε, ακολούθως, αν η επίδικη πράξη συνιστούσε πράξη απλώς επιβεβαιωτική της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 2002.

34 Συναφώς, στηρίχθηκε, όπως εκτίθεται στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στη νομολογία κατά την οποία μια απόφαση επιβεβαιώνει απλώς προηγούμενη απόφαση αν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με προηγούμενη πράξη και δεν προηγήθηκε αυτής επανεξέταση της καταστάσεως του αποδέκτη της προγενέστερης αυτής πράξεως. Παρέπεμψε συναφώς στην απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1980, 23/80, Grasselli κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 451, σκέψη 18), στη διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Μαΐου 1998, Τ-84/97, BEUC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-795, σκέψη 52), και στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουνίου 2002, Τ-365/00, AICS κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2002, σ. II-2719, σκέψη 30).

35 Συναφώς, το Πρωτοδικείο εξέτασε, καταρχάς, στις σκέψεις 83 έως 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν τα στοιχεία που επικαλέσθηκε η ΙΗ ήταν ικανά να θεωρηθούν «νέα στοιχεία» κατά τη νομολογία αυτή. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ούτε τα συμπεράσματα του διαμεσολαβητή στην απόφασή του της 14ης Δεκεμβρίου 2004 ούτε οι εξελίξεις και τα αποτελέσματα της έρευνας που διεξήγαγε στο πλαίσιο της επεξεργασίας της υποβληθείσας από την ΙΗ καταγγελίας συνιστούν νέα στοιχεία ικανά να διαφοροποιήσουν την επίδικη πράξη από το έγγραφο της 26ης Ιουλίου 2002.

36 Το Πρωτοδικείο, ακολούθως, εξέτασε αν προηγήθηκε της επίδικης πράξεως «επανεξέταση», κατά την παρατεθείσα στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, της καταστάσεως της ΙΗ. Απέρριψε το ενδεχόμενο αυτό στις σκέψεις 93 έως 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

37 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε βάσιμο το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο η επίδικη πράξη είναι απλώς επιβεβαιωτική και, κατά συνέπεια, δέχθηκε την ένσταση απαραδέκτου που υπεβλήθη από την τελευταία.

38 Τέλος, ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο επισήμανε, στις σκέψεις 103 έως 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι η επίδικη πράξη δεν συνιστά πράξη η οποία απλώς επιβεβαιώνει το από 26 Ιουλίου 2002 έγγραφο, δεν μπορεί εξ ορισμού να θεωρηθεί ως πράξη δυνάμενη να προσβληθεί διότι θα έπρεπε για τον λόγο αυτό να χαρακτηρισθεί ως απάντηση σε αρχική αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, η οποία δεν είναι δεκτική προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ.

39 Βάσει του συνόλου των σκέψεων αυτών, το Πρωτοδικείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, απέρριψε την προσφυγή της ΙΗ ως απαράδεκτη.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

40 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η ΙΗ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς και να ακυρώσει την επίδικη πράξη, άλλως, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου να κρίνει εκ νέου επ' αυτής, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

41 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη και,

— να καταδικάσει την ΙΗ στα δικαστικά έξοδα.

42 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Οκτωβρίου 2009, η ΙΗ ζήτησε από το Δικαστήριο να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 61 του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 αυτού.

Επί της αιτήσεως για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας

43 Το Δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν προτάσεως του γενικού εισαγγελέα, ή ακόμα και κατόπιν αιτήσεως των διαδίκων, να διατάξει την επανάληψη της

προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 61 του Κανονισμού Διαδικασίας του, εφόσον κρίνει ότι δεν έχει διαφωτιστεί επαρκώς ή ότι η υπόθεση πρέπει να επιλυθεί βάσει επιχειρήματος επί του οποίου δεν διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των διαδίκων (απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2009, C-42/07, Liga Portuguesa de Futebol Profissional και Bwin International, Συλλογή 2009, σ. I-7633, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Ωστόσο, ο Οργανισμός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο Κανονισμός Διαδικασίας του δεν προβλέπουν δυνατότητα των διαδίκων να καταθέσουν παρατηρήσεις σε απάντηση των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα.

45 Με την αίτησή της, η ΙΗ ισχυρίζεται απλώς ότι οι προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στηρίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία του κανονισμού 1049/2001.

46 Το Δικαστήριο, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, εκτιμά ότι έχει στη διάθεσή του όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί επί της ενώπιόν του διαφοράς και ότι η υπόθεση δεν χρειάζεται να εξεταστεί σε σχέση με επιχείρημα το οποίο δεν έχει συζητηθεί ενώπιόν του.

47 Κατά συνέπεια, παρέλκει η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

48 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο, κατ' ουσίαν, δέχθηκε την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε ενώπιόν του η Επιτροπή για τον λόγο ότι η επίδικη πράξη δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής.

49 Η ΙΗ προβάλει τρεις λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό της περιλαμβανόμενης στο από 26 Ιουλίου 2002 έγγραφο αποφάσεως, ως απάντηση σε επιβεβαιωτική αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001. Ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος, οι οποίοι αφορούν την επίδικη πράξη, αντλούνται, αντιστοίχως, από τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό της εν λόγω πράξεως ως απλώς επιβεβαιωτικής της εν λόγω αποφάσεως και ως απαντήσεως σε αρχική αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

50 Επιβάλλεται, κατ' αρχάς, η από κοινού εξέταση του δεύτερου και του τρίτου λόγου.

51 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας χαρακτηριστικώς τη νομική του κατάσταση (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, C-131/03 P, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-7795, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Συγκεκριμένα, από πάγια νομολογία σχετική με το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως προκύπτει ότι για τον χαρακτηρισμό των προσβαλλόμενων πράξεων σημασία έχει η ουσία των πράξεων και η βούληση των συντακτών τους. Συναφώς, αποτελούν, κατ' αρχήν, πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν τα μέτρα με τα οποία καθορίζεται οριστικώς η θέση της Επιτροπής κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας και τα οποία αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων ικανών να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, όχι όμως και τα ενδιάμεσα μέτρα που κατατείνουν στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως χωρίς να παράγουν τέτοια αποτελέσματα, όπως επίσης και οι απλώς επιβεβαιωτικές πράξεις προηγουμένης πράξεως μη προσβληθείσας εμπροθέσμως (βλ., συναφώς, απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, C-521/06 P, Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-5829, σκέψη 42).

53 Ως προς τον κανονισμό 1049/2001, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι τα άρθρα 7 και 8 αυτού, προβλέποντας διαδικασία διεξαγόμενη σε δύο στάδια, αποσκοπούν στην εξασφάλιση, αφενός, ταχείας και εύκολης επεξεργασίας αιτήσεων για πρόσβαση σε έγγραφα των οικείων οργάνων, όπως επίσης, αφετέρου, κατά προτεραιότητα, φιλικού διακανονισμού των διαφορών που ενδέχεται να ανακύψουν. Στις περιπτώσεις κατά τις

οποίες μία τέτοια διαφορά δεν μπορεί να διευθετηθεί μεταξύ των μερών, η παράγραφος 1 του εν λόγω άρθρου 8 προβλέπει δύο μέσα παροχής έννομης προστασίας, ήτοι τη δικαστική προσφυγή και την υποβολή καταγγελίας στον διαμεσολαβητή.

54 Η εν λόγω διαδικασία, κατά το μέτρο που προβλέπει την υποβολή επιβεβαιωτικής αιτήσεως, παρέχει, μεταξύ άλλων, στο οικείο όργανο τη δυνατότητα να επανεξετάσει τη θέση του προ της λήψεως οριστικής αρνητικής αποφάσεως η οποία ενδέχεται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης. Μία τέτοια διαδικασία επιτρέπει την ταχύτερη επεξεργασία των αρχικών αιτήσεων και, ως εκ τούτου, τη συχνότερη ικανοποίηση των αιτημάτων των αιτούντων, παρέχοντας παραλλήλως στο θεσμικό αυτό όργανο τη δυνατότητα να διαμορφώσει εμπεριστατωμένη άποψη πριν από την οριστική άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα τα οποία αφορά η σχετική αίτηση, ιδίως αν ο αιτών επαναλαμβάνει την αίτησή του περί δημοσιοποιήσεως των εγγράφων αυτών παρά την προβολή αιτιολογημένης αρνήσεως εκ μέρους του εν λόγω θεσμικού οργάνου.

55 Προκειμένου να διαπιστωθεί αν μία πράξη είναι δεκτική προσφυγής δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το περιεχόμενό της και όχι ο τύπος της (βλ. απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9).

56 Επιβάλλεται, εξάλλου, η επισήμανση ότι ο κανονισμός 1049/2001 παρέχει ιδιαίτερα ευρύ δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των οικείων οργάνων, καθόσον το δικαίωμα αυτό δεν εξαρτάται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, από το δικαιολογημένο της αιτήσεως. Επιπροσθέτως, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 7, αυτού, οι εξαιρέσεις των παραγράφων 1 έως 3 του άρθρου αυτού εφαρμόζονται μόνον ενόσω η προστασία δικαιολογείται ως εκ του περιεχομένου του εγγράφου.

57 Συνεπώς, είναι δυνατή η υποβολή νέας αιτήσεως για πρόσβαση σε έγγραφα στα οποία δεν είχε προηγουμένως επιτραπεί η πρόσβαση. Αυτή η αίτηση υποχρεώνει το οικείο όργανο να εξετάσει αν η προηγούμενη άρνηση προσβάσεως παραμένει δικαιολογημένη λαμβάνοντας υπόψη τις εν τω μεταξύ μεταβολές στη νομική ή πραγματική κατάσταση.

58 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι η επίδικη πράξη συνιστά, λόγω τόσο του περιεχομένου της, το οποίο αναφέρεται ρητώς σε «οριστική θέση» της Επιτροπής, όσο και του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε, οριστική άρνηση της Επιτροπής να δημοσιοποιήσει το σύνολο των εγγράφων τα οποία αφορά η αίτηση της ΙΗ. Η άρνηση αυτή έθεσε τέλος σε μία μακρά σειρά διαβημάτων εκ μέρους της, συνεχώς επί τριετία περίπου, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 11 έως 26 της παρούσας αποφάσεως, με σκοπό την πρόσβαση στα σχετιζόμενα με τη σύμβαση έγγραφα, με την υποβολή σειράς σχετικών αιτήσεων εκ μέρους της ΙΗ.

59 Όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως, η ΙΗ μπορούσε να υποβάλλει νέες αιτήσεις προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα χωρίς η Επιτροπή να μπορεί να της αντιτάξει τις προηγηθείσες αρνήσεις προσβάσεως.

60 Ομοίως, υπό συνθήκες ανάλογες με της παρούσας διαφοράς, η Επιτροπή δε θα μπορούσε βασίμως να υποστηρίξει ότι η ΙΗ όφειλε, μετά τη γνωστοποίηση σε αυτήν της επίδικης πράξεως, να υποβάλει νέα αίτηση και να αναμείνει έως ότου το όργανο αυτό της αντιτάξει νέα άρνηση, ώστε αυτή να θεωρηθεί ως οριστική πράξη, και, ως εκ τούτου, δεκτική προσφυγής. Πράγματι, ανεξαρτήτως του ότι η Επιτροπή με την επίδικη πράξη δεν ενημέρωσε την ΙΗ σχετικά με το δικαίωμά της να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση, μία τέτοιου είδους ενέργεια εκ μέρους της δεν θα κατέληγε στο επιθυμητό γι' αυτήν αποτέλεσμα, δεδομένου ότι η Επιτροπή, όπως προκύπτει από την αιτιολογημένη γνώμη και τη γνωστοποίηση των πέντε εγγράφων στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του διαμεσολαβητή, εξέτασε λεπτομερώς την υποβληθείσα από την ΙΗ αίτηση προσβάσεως και είχε σαφώς και οριστικώς καταλήξει στην άρνηση προσβάσεως στα αιτηθέντα έγγραφα.

61 Η απαίτηση να γίνουν τέτοιου είδους ενέργειες θα ήταν, εξάλλου, αντίθετη προς τον σκοπό της διαδικασίας που καθιερώνει ο κανονισμός 1049/2001, ο οποίος αποσκοπεί στη διασφάλιση ταχείας και εύκολης προσβάσεως στα έγγραφα των οικείων οργάνων.

62 Υπό το πρίσμα όλων αυτών των στοιχείων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι εσφαλμένως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η επίδικη πράξη δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής

ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ. Πράγματι, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, αντιθέτως προς την κρίση του Πρωτοδικείου, η προσφυγή κατά μιας τέτοιου είδους πράξεως είναι παραδεκτή.

63 Κατ' ακολουθία, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος, οι οποίοι προβάλλονται από την ΙΗ προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, κρίνονται βάσιμοι. Χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί ο πρώτος λόγος, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί της προσφυγής

64 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.

65 Το Δικαστήριο δεν μπορεί, όμως, σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας, να αποφανθεί επί της ουσίας της προσφυγής που ασκήθηκε από την ΙΗ ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, τούτο θα προϋπέθετε εξέταση λόγων ακυρώσεως και στοιχείων που δεν συζητήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, καθώς αυτό αποφάνθηκε επί ενστάσεως απαραδέκτου υποβληθείσας με χωριστό δικόγραφο. Συνεπώς, η υπόθεση δεν είναι ώριμη να κριθεί επί της ουσίας. Αντιθέτως, το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του τα στοιχεία που είναι απαραίτητα προκειμένου να αποφανθεί τελεσιδίκως επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε πρωτοδίκως η Επιτροπή.

66 Για τους εκτεθέντες στις σκέψεις 51 έως 62 της παρούσας αποφάσεως λόγους, η εν λόγω ένσταση απαραδέκτου, που αντλείται από το ότι η επίδικη πράξη δεν είναι δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, πρέπει να απορριφθεί.

67 Συνεπώς, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να εξετασθεί η προσφυγή της ΙΗ για την ακύρωση της επίδικης πράξεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Κατά το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Δικαστήριο δέχεται την αίτηση αναιρέσεως και κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του ίδιου αυτού κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

69 Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως έγινε δεκτή και το Δικαστήριο απέρριψε την προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, πρέπει να καταδικασθεί αυτή στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας, όπως επίσης και στα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας δίκης ως προς την ένσταση απαραδέκτου, σύμφωνα με τα αιτήματα της ΙΗ και επιφυλασσομένης της αποφάσεως περί των δικαστικών εξόδων κατά τα λοιπά.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Ιουνίου 2008, Τ-141/05, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής.

2) Απορρίπτει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

3) Αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων της Internationaler Hilfsfonds eV περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 14ης Φεβρουαρίου 2005, με την οποία δεν της επιτράπηκε η πρόσβαση σε έγγραφα ευρισκόμενα στην κατοχή της δεύτερης.

4) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας, καθώς και της πρωτόδικης διαδικασίας ως προς την ένσταση απαραδέκτου.

5) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα κατά τα λοιπά.

(υπογραφές)